

Toto praví Vznešený a Vyvýšený, jehož přebývání je věčné, jehož jméno je Svatý: „Přebývám ve vyvýšenosti a svatosti, ale i s tím, jenž je zdeptaný a poníženého ducha, abych oživil ducha ponížených, abych oživil srdce zdeptaných.“ (Izajáš 57,15)

V Praze dne 25. listopadu 2020

Milé sestry a bratři,

lidé se často ptají, kde se to všechno zlo, neštěstí, katastrofy a zhoubné rány ve světě a v lidech berou? Je to ona pověstná latinsky vyřčená otázka: *Unde malum?* I my křesťané se takto často ptáme, třebaže známe příběh o hadu v Ráji, který pokoušel ženu, ta utrhla ovoce (*malum*), pak svedla muže na scestí, aby se pak zlo téměř nekontrolovaně a nezadržitelně šířilo světem dál nejen z člověka na člověka, jako se nyní šíří covid.

Možná máte také pocit, že zlo má až závratnou moc zaplnit nejen mediální prostor ve světě, ale i vaši mysl. V podstatě všechna zpravodajství neustále řeší zlo, které se nyní projevuje šířící se pandemií. Množstvím informací covid přesahuje válečné konflikty v Ázerbájdžánu a Arménii, na Blízkém východě, včetně teroristických útoků v Evropě i diskusí na téma rozdělení Ameriky po prezidentských volbách. Jako by se zlo ve svých proměnných střídalo v tom, čím zaujme naši pozornost.

A tak nyní koronavirus válkuje zpravodajství a překvapivě srazil svým způsobem i kriminalitu. V čase pandemie se omezila klasická zločinnost, ubylo krádeží a vloupání, s uzavřením hranic se omezil obchod s drogami, i když vražd mírně přibýlo. Jenomže zlo se adaptovalo, šíří se kyberzločinnost, množí se falešné zprávy a také domácí násilí, máme ho zkrátka v sobě, ať děláme, co děláme. A máme ho v sobě i tehdy, když s ním bojujeme, léčíme ho, omezujeme kontakty, snažíme se vyvarovat pokušení, anebo tak, že se hluboce trápíme výčitkami svědomí, protože se nedovedeme vyvarovat podlehnutí svodu. Zkrátka zlo všeho druhu má moc zaplnit naši mysl, a jak se ukazuje včetně tohoto pastýřského listu.

Navzdory tomu se ale obraťme k Bohu, zdroji všeho dobra. Zkusme prožít to, čemu se řecky říká *metanoia*, tedy změna myšlení, odvozeně pokání, anebo ještě jinak, obrácení se od zla k dobru. Máme k tomu mnoho dobrých důvodů a jeden naprosto kardinální – prorok Izajáš nás odkazuje ke svatému Bohu, který přebývá nejen na nebesích ve své vyvýšenosti a svatosti, ale sestupuje až k nám, kteří jsme všelijak zdeptaní a ponížení, do našich hlubin, aby nás oživil.

Nyní se nacházíme na přelomu roku, starý končí a začíná nový – Adventem. S celou církví se budeme radovat z toho, že Bůh je Bohem přicházejícím a sestupujícím. Bůh totiž skutečně nepřebývá jen ve své nevypravitelné nebeské nádheře a svatosti, ale také od doby betlémského chléva v naší beznadějně ubohosti, v našem strachu z nemoci i smrti, v naší bezmocnosti vypořádat se s hříchem, v depresi, skleslosti a také v naší bezradnosti, jak si poradit se životem. Přebývá dokonce i v církvi, která jako *corpus mixtum*, tedy tělo smíšené, prokazuje ve svých členech tolik dobrého, ale zároveň i tolik problematického ba až zlého. Bůh sestoupil a přichází do naší přítomnosti a přebývá mezi námi zdeptanými a poníženými vinou druhých nebo i vinou vlastní.

Proto navzdory tomu, že máme tendenci neustále řešit problematiku zla a klást si donekonečna otázky po jeho příčině, obraťme se především k Bohu, zdroji všeho dobra. Protože on s námi přebývá, ať zrovna prožíváme jeho vznešenost, vyvýšenost a svatost, nebo vlastní zdeptanost a ponížení. Obráťme se k Bohu, kterého nikdy zlo nepohltní.

Pán s vámi, váš

Bronislav Matulík